

U R B A N W A I T E

**NIETS TE
VERLIEZEN**

A.W. Bruna Fictie

NEW MEXICO

BEGIN JAREN NEGENTIG

DAG 1

Rond halfvier in de ochtend rukte het geluid van de telefoon hem uit zijn slaap. Met zijn ogen open bleef Ray nog even op bed liggen. De amberkleurige gloed van de lichten van de burens door de gordijntjes van de bovenraampjes; de geur van de nachtelijke woestijn – opengekrabd en zo oud als de aarde zelf – die door het glazen schuifraam binnendreef.

Hij haalde een hand over zijn gezicht en hoorde de telefoon nog steeds rinkelen. Was dit niet waar hij om had gevraagd? Viel dit niet te verwachten? Hij beet op zijn lip en proefde het opgedroogde zweet op zijn huid, voelde de pijn terwijl hij zich over zijn wangen wreef en zijn gezicht weer een beetje tot leven probeerde te wekken.

De telefoon op het nachtkastje rinkelde nog steeds, en zoekend reikte hij ernaar. Een stuk of wat lege bierblikjes kletterden op de grond en ook ving hij ergens onder hem het gedempte gestuiter op van een nog halfvol blikje.

Veel te vroeg, verdomme.

Hij duwde zichzelf overeind, plaatste de telefoon in zijn schoot en bracht de hoorn naar zijn oor. Met zijn rug tegen de muur geleund wachtte hij.

‘Klaar voor een beetje plezier?’ vroeg Memo.

‘Maar net wat je onder “klaar” verstaat.’

Er vloog een lachje over Memo’s lippen en in gedachten zag Ray de grijns op diens gezicht al voor zich. ‘Ik heb altijd gedacht dat jullie ouwe lullen al voor zonsopgang wakker zijn.’

‘Ik behoor niet tot die “ouwe lullen”, reageerde Ray.

‘Rustig maar,’ stelde Memo hem gerust, ‘ik bedoel het als een compliment.’

‘O ja? En wat versta je onder “compliment”?’

‘Het wordt weer net als vroeger,’ verduidelijkte Memo.

‘Ik hoop van niet.’

Er viel een korte stilte. ‘Ik bel je om je te laten weten dat de jongen onderweg is,’ klonk het nu. ‘We moeten het verleden laten rusten.’

Ray liet de lettergrepen in zijn mond walsen. ‘Ver-le-den.’

‘Luister,’ ging Memo verder, ‘hij is mijn neefje en hij kijkt tegen je op.’

Hij is onze belofte voor de toekomst, dus probeer hem niet z'n nek om te draaien.' De jongen in kwestie heette Jim Sanchez. Voor Ray, net voorwaardelijk vrij na vijf jaar zitten en niet wetend wat hij kon verwachten, was Jim gewoon een snotneusje, meer niet.

'Ik heb nooit gezegd dat ik zou babysitten.'

'Je hebt ook gezegd dat je nooit meer voor ons wilt werken.'

'Dingen veranderen.'

'Inderdaad,' reageerde Memo, en hij hing op.

Ray reikte opzij en zette de telefoon terug op het nachtkastje. Zijn leven had anders uitgedraaid dan hij had voorzien. De enige reden waarom hij weer voor Memo had willen werken, was omdat het buiten Coronado, zijn geboortestad, was. Daar was hij getrouwd, had hij een zoon gekregen en had hij zijn gezin onderhouden. En dat allemaal meer dan tien jaar geleden; hij was toen bijna veertig. Sinds hij voor Memo was gaan werken, was alles anders geworden. Mariannes buik was net een beetje beginnen te bollen, maar in de wijde omtrek was nergens werk te vinden, en dat terwijl de behoefte om wat geld binnen te halen hoog was.

Tien jaar had hij zich daar niet meer vertoond, had hij het thuisfront zelfs niet eens gebeld. Hij vreesde dat zijn zoon van twaalf hem niet eens meer zou herkennen. Dat schoot allemaal door zijn hoofd toen Memo hem belde over de klus, hem een reden bood om naar huis terug te keren, ook al had Ray in die tien jaar zelf geen enkele overtuigende reden kunnen bedenken. Hij was het Memo op z'n minst verschuldigd. Hij wilde het al zo lang, maar wist nooit hoe hij het moest aanpakken; zo iets eenvoudigs: even langskomen om zijn zoon te zien, een nieuw leven, weg van het geweld van de afgelopen tien jaar. Met Memo als de spil van dat alles.

Memo was nog een jonge vent toen Ray hem leerde kennen. Slink, gespierd en met de hoekige Mexicaanse trekken die na de dood van zijn vader ronddolend begonnen te worden. Met zijn kale kop die ook aan de zijanten en van achteren glimmend strak geschoren was, gaven ze hem de uitstraling van een degelijk stuk keukengereedschap.

Zelf was Ray meer gesteld geweest op de vader dan op de zoon, maar het was Memo geweest die Rays talent had herkend en terwijl Memo opklom, klom Ray met hem mee. Ray was goed in zijn werk: figuren aanpakken die Memo in de weg stonden. Als de uitvoerende macht van

Memo's familie zorgde hij ervoor dat de drugs die ze importeerden altijd hun bestemming bereikten. Maar Ray was ook voorzichtig. Hij had de klussen die zijn kant op kwamen altijd zorgvuldig afgewogen, en het op die manier lang kunnen uithouden.

Hij had een donkere huid, een dikke bos haar dat grijs was bij de slapen, en het ronde Mexicaanse hoofd van zijn moeder, dat hij al opgroeiend ook was gaan herkennen bij haar neven en broers. Zijn kortgeknipte haar deed zijn kaaklijn goed uitkomen, en daar waar het borstelige haar op zijn kin een vlassig baardje vormde, accentueerde het zijn gelaatstrekken.

Hij sloeg zijn ogen op om de kamer, van wat hij ervan kon zien, in zich op te nemen: klein, met overal afgedragen kleren. Zijn huid voelde pijnlijk ruw en proefde puur en eenvoudig naar ontsmettingsalcohol. De gortdroge mond die direct verwees naar alcohol; de zeven dwergjes die ergens in zijn achterhoofd opmarcheerden, klaar om aan het werk te gaan, en ze waren intussen bezig. Rotsbikken. Pikhouweeltjes die tot boven de hoofdjes werden getild en eendrachtig, vlak na elkaar, op het gesteente van zijn schedel neerdaalden.

Hij pakte een flesje Tylenol van het nachtkastje, sloeg er drie pilletjes uit in zijn hand, slikte ze droog door met daarna een maagzuurtablet, een tel later gevolgd door een van de tienmilligrampillletjes die hij van de arts van de Veteranendienst tweemaal daags moest innemen. Achter in zijn hoofd bikten de zeven dwergjes nog altijd door, ondertussen een kinderliedje zingend dat hij tegenwoordig uit zijn geheugen moest opdiepen maar dat hij ooit voor zijn zoontje had gezongen: 'Hé ho, hé ho, je krijgt het niet cadeau.'

Hij liet water in de wasbak lopen. Het solitaire muurlampje wierp een gele gloed over zijn gelaatstrekken; de zwaar beslagen spiegel wierp een sluier over het ronde gezicht dat hem aanstaarde.

Hij voelde even aan de straal of deze al warm genoeg was, sloeg het water tegen zijn gezicht en liet de druppels van zijn kin in de wasbak druppelen. Het geklop in zijn achterhoofd werd minder, vloeide weg dankzij de medicijnen die nu begonnen te werken, alsof de dwergjes daarbinnen zich opeens naar een ander gebied in zijn hersenstam hadden begeven.

Hij besloot dat zodra Memo hem over de klus had verteld, dit zijn laatste opdracht zou worden. Hij ging terug naar huis, terug naar Coro-

nado. Naar huis om zijn zoon te kunnen zien. Met het geld dat hij had gespaard zou hij het de eerste paar jaar kunnen uitzingen. Daarna zou hij een baan moeten gaan zoeken, misschien wel weer in ploegendienst op een boorput, maar tot dan zou hij het wel redden. Deze laatste klus zou alle bijkomende kosten kunnen dekken.

In de jaren dat hij was weggeweest had hij zichzelf in conditie gehouden, was hij het vet te lijf gegaan dat zo nu en dan weer rond zijn broeksband terugkwam of als hij zich met zijn bovenbenen in zijn spijkerbroek moest wurmen. Nauwgezet zijn spieren op de proef stellend, totdat het zweet parelde en het zijn kleren doorweekte. Toch was hij sinds zijn vertrek uit Coronado dikker geworden. Alleen zijn gegroefde voorhoofd en de vertrokken mond terwijl hij voor de spiegel zijn kaak en gezicht met scheercrème inzepte, verrieden nog iets van de ranke gespierdheid van weleer.

Voorzichtig hanteerde hij het scheermes. Elke strek van het mes ontblootte het lichtmodderige bruin van zijn huid, een mengeling van de roze tint van zijn vader en de donkere huid van zijn moeder; de donkere schaduw op zijn gezicht die strek voor strek werd weggeveegd, waardoor de havikachtige neus van zijn vader steeds meer werd benadrukt.

Het was gewoon jammer wat er was gebeurd, had Memo gezegd. Ray wist niet wat hij erover moest zeggen. Niets wat hij zei zou het verleden kunnen wissen, Marianne terug kunnen brengen of zijn zoon kunnen genezen. Memo kon niets uitrichten. Ray wist dat, hij wist hoe het werkte, dat gedane zaken geen keer namen, maar dat de toekomst openlag.

Ergens achter in het trailerpark begon een hond te blaffen. Hij ving het geknerp van grind onder autobanden op. Hij keek op zijn horloge en liep naar het keukenraampje. Daar zag hij precies op dat moment een Ford Bronco voorbijrijden, met daarin de man van wie hij aannam dat het Memo's neef Sanchez was, en daarna de opgloeiende remlichten die de luxaflex voor het raam woestijnrood kleurden.

Hij zocht naar zijn pistool, dat in een pak biscuits in een kastje boven de koelkast opgeborgen lag, het kastje hoog genoeg om slechts een paar centimeter naar binnen te kunnen kijken; het pak alleen op de tast bereikbaar zodat je gedwongen was om eerst de ene na de andere doos tevoorschijn te trekken en opzij te zetten. Kleine aandenkens van zijn vorige leven, overal verstopt, onder de zitting van de bank in de woonkamer, onder de wastafel van de badkamer, onzichtbaar achter halflege

shampooflesjes. Gewoon kleine dingetjes die hij had gedacht misschien mee te kunnen nemen voor onderweg, later, maar niet nu.

Hij staaarde naar een doos met Billy's speelgoed. Hij herkende alles: een klein pluchen beest, een plastic poppetje van een actieheld, een rubberen badeend. Alles, zelfs het gladde, versleten karton van de doos tegen zijn vingertoppen, voelde als een opsomming van de redenen waarom hij uit deze business wilde stappen, in de hoop er voor altijd van verlost te zijn.

Bij deze klus ging het slechts om een gesprekje, had Memo gezegd, hoewel Ray wel wist dat er meer bij kwam kijken. Er kwam altijd meer bij kijken. En hij wist ook dat hij te laat was en dat Memo's neef buiten op hem wachtte, wachtte opdat hij uit zijn trailer zou verschijnen en zijn werk zou doen.

Hij borg het speelgoed weer op in het kastje en vond de doos die hij zocht. Hij trok de doorschijnende plastic zak met mufte biscuitjes met sinaasappelsmaak eruit en haalde de Ruger tevoorschijn; dof, metalig zwart dat niet glom in het keukenlicht, na elk gebruik gereinigd en weer in elkaar gezet. Hij wikkelde het wapen in zijn jasje en hoorde de klop op de deur.

Sanchez stond beneden aan het trapje, omkranst door de condenswolkjes van zijn adem. Ray schoof de deur opzij en liep de droge kou in. Een kleine vijf graden boven nul. Achter Sanchez, in het schemerlicht van het park, de Bronco, met het bestuurdersportier halfopen en de zacht klinkende flarden van een Spaanstalige muziekmaker. Met op de achtergrond het geblaf van de hond, ver weg, vanuit de richting van de ingang, en de silhouetten van de trailers als achtergelaten cementblokken her en der langs het smalle grindpad. Stuk voor stuk anders van vorm, geschaafd en gedeukt door vorige huurders die een teken van hun aanwezigheid hadden achtergelaten. Achter hem rustte zijn eigen trailer, een oude Dalton, gehuurd voor vijftig dollar per week, op een paar wielen en cementblokken.

Hij nam de jonge Sanchez eens op terwijl deze Rays trailer bekeek alsof hij nog nooit eerder zo'n ding gezien had en zijn ogen nauwelijks kon geloven. Ook hij zag er echt uit als een Mexicaan, net als Memo, een centimeter of vijf langer dan Ray, jong, flink gespierd, zijn haar gemillimeterd en een dun baardje dat van het ene oor naar het andere reikte. Hij droeg een sweatshirt met capuchon en witte sneakers.

‘De nieuwe lichtung?’ vroeg Ray.

De jongen keek hem aan en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. ‘En jij, de oude garde?’

Een paar uur later liet Ray zich achteroverzakken in zijn stoel in de Bronco. De donkere muur van acaciabomen deed de contouren van de auto op de landweg vervagen. De rit vanuit Las Cruces via de Interstate was rustig verlopen. Nadat ze zo’n dertig kilometer hadden gereden, was Sanchez gestopt en had hij het stuur overgegeven aan Ray. Ze reden zuidwaarts naar de Mexicaanse grens, over een weg die Ray in geen tien jaar meer had gezien. Betonplaten. Scheuren die met teer waren gedicht. ’s Nachts opvriezend, op deze hoogte in de woestijnnacht om overdag weer te worden opgewarmd. Betonplaten van dertig meter lang die klopten als een hartslag onder de vering. De geur van nachtbloemen en de koele, stoffige woestijnlucht.

Ray wist dat hij al lange tijd geen greep meer op zijn leven had, en ook deze dag leek daarop geen uitzondering te worden. Ze hadden inmiddels bijna twee uur gereden. Uiteindelijk, toen ze vanaf de snelweg door de vallei de landweg waren opgereden die naar de top van een steile heuvel voerde, keken ze hoe de oostelijke hemel langzaam oplichtte. Hij wilde hier helemaal niet zijn en zijn enige hoop was dat de klus snel geklaard zou zijn, en daarmee ook het leven dat hij zo lang had geleid, en waarvoor geen genezing leek te bestaan.

Er was een plan en hij probeerde het in gedachten te schetsen. Hij groeide op in de olievelden van Coronado, werkend voor zijn vader, met schouders en bovenarmen als uit steen gehouwen dankzij de dagelijkse routine die hij zich nog altijd oplegde, met push-ups op de vloer totdat zijn hart er pijn van deed en zijn longen een vloeibare hitte door zijn aderen joegen.

‘Mijn oom zei dat je er uitgestapt was,’ zei Sanchez. Zacht getik van de afkoelende motor in de ochtendlucht.

‘Ik werkte niet meer voor Memo,’ antwoordde Ray terwijl hij Sanchez bekeek; het gemillimeterde haar benadrukte zijn zware wenkbrauwen en gespierde Mexicaanse gezicht. ‘Ik ben er niet uitgestapt, ik werk alleen niet meer voor jouw oom.’

‘Maar nu wel toch, of niet soms?’

‘Ik heb daar mijn eigen redenen voor.’

De Bronco was de vorige avond op een parkeerplaats gestolen en uitgerust met twee flitsers die direct op de koplampen waren aangesloten. Vlak boven de zijspiegel was een bermlamp gemonteerd die van binnenuit via een stang in een rubberen manchet dwars door het portier met een smal metalen hendeltje kon worden bediend. Sanchez die Ray midden in de nacht, al voordat de zon de einder ook maar kon aantikken, was komen ophalen. De jongste van de twee, gekleed in slechts een slobberige spijkerbroek en een zwart sweatshirt tegen de kou, en stinkend naar tabak en smeervet.

Ray in zijn waterdicht gemaakte katoenen jasje dat hij altijd droeg, met binnenvoering om hem warm te houden. Eronder had hij een flannelen overhemd aan, bijna tot de kraag dichtgeknoopt, en verder een oude spijkerbroek met vlekken van vorige klussen en tegenslagen, maar desalniettemin gedragen. Terwijl ze praatten, met de ogen gericht op de nieuwe dageraad, dreef de geur van salie en woestijnzand via de ventilatiegaten de auto binnen. 'Met dit geld wil ik weg uit Las Cruces,' zei Ray.

'Waarheen dan?' vroeg Sanchez lachend. 'Naar Florida? Zo oud ben je nu ook weer niet, en bovendien hoor je te weten dat je in deze branche nooit met pensioen gaat.' Hij trok een zakje tabak en wat vloeitjes tevoorschijn.

'Deze branche?'

'Je weet best wat ik bedoel.'

Ray antwoordde bevestigend. Hij wist een hoop over wat Sanchez bedoelde. Misschien wel te veel. Hij wilde alleen maar een uitweg, en die kans had hij tien jaar geleden gekregen. Maar hij had het niet aangepakt zoals hij had moeten doen. 'Je hebt mazzel gehad,' zei Sanchez terwijl hij een sigaret rolde.

'Inderdaad,' beaamde Ray. 'Ik heb geprobeerd om geen fouten te maken.'

'Wat ik opmaak uit het verhaal van mijn oom is dat het een ongeluk was. Maar toch, er werden fouten gemaakt.'

'Fouten?' vroeg Ray.

'Je neef,' verduidelijkte Sanchez. 'Hij verloor toch zijn baan? Hij was de sheriff en hij verloor zijn baan door wat er hier gebeurde. Die vrouw van het kartel neerknallen omdat jij het maar niet wilde laten rusten.'

Ray probeerde zich te herinneren wat hij precies tegen zijn neef Tom

had gezegd. Hoe was het ook alweer? Hoe had hij het hem verteld? Marianne, Rays vrouw, dood. Zijn zoontje aan tafel, in zijn hoge kinderstoel, terwijl hij en Tom met elkaar kletsten. Tom in zijn oude bruine smerisuniform, de hoed op tafel geworpen, naast de halve sixpack die Ray klokkend leegdronk. Het ene blikje na het andere, alsof het zijn tijd wel kon duren en hij zijn geheugen wilde wissen over wat hij Tom opdroeg.

‘Jij had daar moeten zijn,’ zei Sanchez.

‘Ik deed alleen maar mijn best om mijn eigen nest niet te bevuilden. Coronado had zelf al genoeg problemen, daar zaten ze heus niet nog eens op die van mij te wachten.’

‘Memo heeft altijd gezegd dat je toen je nek hebt uitgestoken, dat jij daarna de zaken op jouw manier aanpakte. Dat je toen op je top was.’

‘Verwoordde hij het zo? Dat ik toen op mijn top was?’

‘Memo vertelde dat jij in ’82 de broertjes Alvarez vermoordde.’

‘Dat is al zo lang geleden.’

‘Ik hoorde over wat je een paar jaar later in Deming flikte,’ ging Sanchez verder. ‘En over wat er even buiten Las Cruces gebeurde, over die boerderij aan de noordkant van de stad. Mijn oom vertelde dat je...’

‘Die persoon ben ik niet langer,’ kapte Ray hem af. Hij keek opzij naar de half gedraaide sigaret in Sanchez’ handen, en sloeg zijn ogen op. ‘Hoe oud ben jij?’

‘Zesentwintig.’

‘En wanneer heb je dat allemaal gehoord?’

‘Gedurende een periode. Van de familie. Ik hoorde dat je in de jaren zeventig veel deed, en dat je in de jaren tachtig beroeps werd.’

‘En ook over dat ik getrouwd was, en over mijn pasgeboren zoontje?’

Hij keek Sanchez doordringend aan. De jongeman durfde hem niet aan te kijken en staaarde slechts naar zijn spiegelbeeld in de voorruit. ‘Dat ook, ja,’ was zijn antwoord.

‘Fouten,’ zei Ray. Hij draaide zijn portierraam omlaag en keek naar zijn adem die opkrulde in de vroege ochtendkilte. Een klus klaren vanuit de gedachte dat het puur zakelijk was, was één; om daarvoor iemands huis binnen te dringen, de keuken in, waar werd gegeten, waar hun vrouw het eten bereidde, hun kinderen speels over de vloer kropen, was een heel ander verhaal.

‘Maar je deed het,’ wierp Sanchez tegen. ‘Je regelde het.’

‘Die persoon ben ik niet langer, begrijp je wel?’ Rays ogen tastten de donkere omgeving af, terugglijdend naar een verleden dat hij tien jaar geleden angstvallig de rug had toegekeerd en waarvan hij dacht dat hij dat inmiddels ver achter zich had gelaten. ‘Ik heb het allemaal opgegeven.’

‘En mijn oom zorgde ervoor dat de boel voor jou weer netjes werd opgeruimd?’

‘Daar was ie goed, in,’ antwoordde Ray, ‘dingen regelen.’

‘Het spijt me van je gezin,’ zei Sanchez ten slotte. ‘Maar dat verandert niets, dat moet je toch weten.’

‘Die persoon ben ik niet langer.’

‘Wat je nu wel of niet bent, jij werd gebeld omdat jij deze regio kent. Je speelt gewoon je rol, precies zoals je altijd hebt gedaan.’

‘Meer niet?’

‘Dat is het enige wat we vragen.’

‘Jij denkt dat die vent gewoon voor ons zal stoppen?’

‘Als ie jou in deze kar ziet zitten, met die flitsers aan, dan ziet hij je aan voor een smeris. Als hij probeert door te rijden dan riskeert hij waarschijnlijk een fouillering, en daar zit ie niet op te wachten. Je hoeft alleen maar naar zijn portierraam te lopen en hem om zijn rij- en kentekenbewijs te vragen. Speel gewoon je rol, beschijn met je zaklamp zijn portierraam en pak de buit onder de voorbank.’

Ray hees zich rechtop in zijn stoel. Terwijl hij naar Sanchez luisterde hield hij nog steeds zijn ogen op de weg gericht. Hij wist dat ergens achter in de Bronco een jachtgeweer lag. Nogal zwaar geschut voor een gesprekje langs de weg. ‘Loop je met me mee?’ vroeg hij. Zijn eigen gmm Ruger zat in de zak van zijn gevoerde katoenen jasje dat hij aanhad.

Een buks rustte tegen het portier, binnen bereik van Sanchez, die om de tien seconden de veiligheidspal had ontgrendeld, weer vergrendeld, enzovoorts. De metalen klikjes telden de verstrijkende minuten. ‘Beter van niet,’ antwoordde Sanchez. ‘Voordat ik een paar jaar geleden moest zitten werkte ik vrij regelmatig met deze vent. Hij zal weten waarom ik hier ben en, belangrijker nog, hij zal weten dat jij geen smeris bent.’ Hij wierp een blik achterom naar de buks, zweeg even om met een gestrekte arm de veiligheidspal te ontgrendelen. ‘Als ik uitstap wordt het op eens een heel ander verhaal.’

‘Denk je echt dat hij me die dope gewoon laat pakken?’

‘Hou gewoon je zaklamp op hem gericht en zorg ervoor dat ie jouw of mijn gezicht niet kan zien,’ adviseerde Sanchez. ‘Speel je rol, pak die dope en laat hem er met een waarschuwing van afkomen. Hij kan niets beginnen, zal echt niet achter een smeris aan gaan, of terugrijden naar Coronado om een nieuwe voorraad te halen. Hij kan geen kant op.’

‘Wie zijn die lui?’ wilde Ray weten.

‘De pick-up waar we nu op wachten rijdt eens per maand vanuit Coronado. Ze vervoeren de drugs vanaf de grens naar Deming, in het noorden, daarna in oostelijke richting over de Interstate 10 naar Las Cruces, of de andere kant op naar Tucson. Allemaal via ene Dario Campo, die een café in de stad heeft.’

‘Dus wat is dit dan, een beroving?’

Sanchez veegde de zelf gedraaide sigaretten van het dashboard in zijn andere hand. ‘Vroeger was dit ons werkterrein.’

‘Ik dacht dat dat nog steeds zo was,’ zei Ray. ‘Daar draait het toch om? Waarom mijn neef zijn baan heeft verloren en die vrouw heeft doodgeschoten? Omdat Memo iedereen tegen elkaar probeerde uit te spelen?’

‘Ik weet niet wat jij allemaal hebt opgevangen, maar de laatste tijd is het kartel de hele boel aan het overnemen. Ons werkterrein beslaat nog maar de helft van wat het ooit was.’

‘Vraag je je weleens af waaróm dat zo is?’

Sanchez stopte de gedraaide sigaretten terug in het pakje shag en begon aan een nieuwe terwijl Ray slechts toekeek. ‘Je bent er al een tijdje uit, dus ik begrijp dat,’ antwoordde de Mexicaan even later. ‘Jij denkt dat je weet hoe de zaken hier worden geregeld, maar je weet geen ruk. Je zult op je tellen moeten passen zodra je naar hem toe loopt en die dope pakt. Ga vooral niet eigenwijs doen omdat je langer meedraait dan ik.’ Hij zweeg even en bekeek met een goedkeurende blik zijn sjekkie in wording. ‘Wees voorzichtig met iedereen die voor Dario werkt. Dario is me er een. Geef hem niets waarmee hij je kan pakken. Wend je gezicht af als je die dope pakt. Doe gewoon je werk, dan komt alles in orde.’

‘Ik doe dit werk al heel lang.’

‘Dat is zo. Volgens mijn oom ben jij de beste. Er is geen betere, vertelde hij me. Maar ik vind wel dat je moet weten dat Dario geen man van dertien in een dozijn is. Hij komt uit Juárez en hoort bij het kartel. Van de laatste gozer die probeerde wat wij zo meteen gaan doen, werden zijn beide handen van zijn pols tot aan zijn vingertoppen gevild. Ze

zeggen dat Dario de huid in een la van zijn bureau bewaart en ze als handschoenen gebruikt zodra het weer omslaat.’

‘Klinkt alsof Memo jou ’s avonds instopt,’ lachte Ray. ‘Wat is dit, een van je lievelingsverhaaltjes voor het slapengaan?’

Sanchez verdomde het hem aan te kijken en schudde slechts het hoofd terwijl zijn vingers de vloei strak om de sigaret rolden.

‘Heeft Memo je dat verteld?’ ging Ray verder. ‘Dacht hij dat ie jou zo onder de duim kon houden?’

Toch wist hij dat ergens in deze laatste paar minuten alles zich had vertraagd. Een kartel, dacht hij bij zichzelf. Er was niets leuks meer aan, aan deze manier van leven. Niet meer zoals vroeger.

Voor hem was het licht van de dageraad inmiddels korrelig en roze geworden nu de rode landweg vanuit de duisternis opdoemde. ‘Hij kan maar beter opschieten,’ zei Ray.

‘Hij komt heus wel,’ mompelde Sanchez terwijl hij het laatste plukje tabak in de vloei legde en deze dichtlikte.

‘We zullen zien,’ zei Ray terwijl hij naar het struikgewas keek en in gedachten de plek markeerde waar de onverharde weg loodrecht op zijn blikveld rustte. ‘Ik ben niet van plan er een grotere puinhoop van te maken dan ik bereid ben op te ruimen.’

‘Het wordt heus geen puinhoop.’

Door het openstaande portierraam hoorde Ray het getjilp van de vroege vogels, de wind die door de acacia’s blies en het holle getik van de takken die tegen elkaar sloegen. Grond in overheidsbeheer en de geur van koeien en stof, dat was alles wat er van deze plek restte. De olievelden van zijn vader lagen slechts een paar kilometer verder naar het zuiden; zo dichtbij was hij in jaren niet geweest, en de meeste grond werd nu als graasland verhuurd aan de omliggende veehouderijen.

Rays arm hing uit het raam en zijn hand bungelde vlak bij de buitenspiegel. Dit hele gedoe maakte hem nerveus. Zo dicht bij zijn vorige leven, en een vrouw en kind voor wie hij altijd iets had achtergehouden.

Hij boog zich iets naar voren en rommelde wat met de bermlamp. Het moest perfect ogen. Officieel. Als hij dit netjes speelde, was hij eindelijk vrij. Totdat de poen op was, maar als hij slim was misschien nog wel langer.

Hij stelde de bermlamp af en hield ondertussen de kruising in de gaten. Op dat moment kwam de oude Chevy-pickup, met alleen de par-

keerlichten aan, zo'n vijftien meter van hen vandaan haaks voorbijgereden. Ze hadden slechts een minuutje nodig om het voertuig bij te halen, met Ray achter het stuur en Sanchez naast hem terwijl de koplampen aan- en uitflitsten en de achterklep van de pick-up bleek deden oplichten. Ray had de bermlamp aan het portier aangezet en kijkend door de achterraut van de Chevy zag hij een man met een breedgerande hoed, de huid bleek in het felle licht van de lamp. En ook een rijder, op wie Ray en Sanchez niet hadden gerekend. Maar er viel niet aan te ontkomen.

Ray ontgrendelde zijn Ruger. 'Wist je dat?' vroeg hij, waarna hij zich naar voren boog en het pistool achter zijn riem stopte. Ondertussen hield hij zijn ogen nog altijd gericht op de Chevy die zo'n dertig meter verderop was gestopt, met de parkeerlichten nog vaag zichtbaar in de vroege ochtendnevel.

'Maakt niet uit,' antwoordde Sanchez. 'Het verandert helemaal niets aan de zaak.'

Met zijn onderarm duwde Ray het portier open en hij tikte met zijn zaklamp ritmisch tegen zijn linkerbeen. De felle bundel van de bermlamp zette alles in een gloed en hij stapte in de schaduw die zijn lichaam voor hem uit wierp. Diep en donker als een afgrond.

Enkel de geur van woestijnbloemen, aarde en koeienstront. Een dun rijtje gele tabaksplanten als onkruid in de berm en nauwelijks zichtbaar in het vroege ochtendlicht. Hij knipte de zaklamp aan en hield hem op schouderhoogte terwijl hij naar de pick-up liep. Hij wist dat zulke jongens nerveus konden raken als ze de politie tegenover zich zagen.

Ray stond nu bijna naast de cabine, met de zaklamp wat meer omhoog gericht, en boog zich naar het portierraam. Hij kende de man achter het stuur. Hij heette Jacob Burnham en opereerde hier al toen Ray nog klein was. En opeens werd het hem helder waarom Memo erop had gestaan dat hij deze klus deed.

Ray had Burnham zijn hele leven al gekend. Ze hadden samen drugs gesmokkeld toen Ray nog maar net kwam kijken. Burnham, met zijn bleke, blauwgeaderde huid, zilvergrijze haren – zelfs toen al – en twintig jaar ouder dan Ray, had destijds de eerste ontmoeting met Memo geregeld.

Burnham was de lokale pion, degene die al die tijd in Coronado was gebleven, die het spul over de grens had vervoerd; degene over wie Ray in zijn jongensjaren de verhalen had horen fluisteren op het moment dat

Burnham om een hoek verdween en uit het zicht verdween. Nu werkte hij in dezelfde branche, al veel langer dan hij wilde toegeven. Hetzelfde werk, hetzelfde beroep, wetend dat zijn eigen naam door diezelfde lui daar in Coronado nog altijd werd gefluisterd, net als die van Burnham, toen.

Hij liet zijn ogen geen moment van Burnham wegglijden, die achter het stuur zat en afwachtte. De lichtbundel van de zaklamp viel op het zijraam en verblindde de oude man. Hij zag dat de man geen wapen vasthield, toen tikte hij met een knokkel tegen de ruit en wachtte even terwijl het raampje omlaag werd gedraaid.

‘Môgge, agent.’

‘Hebt u identiteitspapieren bij u?’ vroeg Ray op een zo vlak mogelijke toon die nog maar weinig leek op de stem die Burnham mogelijk zou herkennen.

De man voelde in zijn achterzak. De beige cowboyhoed kantelde iets. Breedgerand en plat, Ray kon zich niet herinneren dat hij ooit andere cowboys buiten Coronado ze zo had zien dragen. Burnham trok zijn portefeuille tevoorschijn, haalde zijn rijbewijs eruit en gaf het aan Ray.

‘Jacob Burnham,’ las deze hardop. Hij streek met een duim over het pasje en bekeek de foto van de man. Spierwit en gerimpeld. Naar rechts gekamd zilvergrijs haar. Met rare happen eruit, alsof hij het zelf had geknipt. ‘En wie zit er naast u?’ Hij zag dat Burnhams ogen even naar zijn buurman schoten, en daarna Ray weer aankeken.

‘Hij heet Gil Suarez,’ antwoordde Burnham.

‘O ja?’ Hij gaf de man zijn papieren terug. ‘Wilt u beiden uitstappen, alstublieft?’ vroeg hij met zijn zaklamp nog altijd boven zijn schouder.

Burnham aarzelde. Hij sloeg zijn ogen op naar Ray. Zijn zichtbare adem doorkruiste het schijnsel van de zaklamp en viel weg tegen de duisternis. ‘U bent heel anders gekleed dan de gewone hulpsheriffs hier,’ stelde hij vast.

‘Ik ben dan ook geen gewone hulpsheriff,’ verduidelijkte Ray. De oude man tuurde door de gloed van de zaklamp in een poging te ontdekken wie hij precies voor zich had, maar dan aan de kant waar het licht minder sterk was. ‘Het spijt me,’ zei Ray, ‘maar tegenwoordig weet je gewoon niet meer wie je op deze wegen allemaal kunt tegenkomen. Ik heb liever dat u even uitstapt, zodat ik u kan zien en niet hoeft te gissen naar wat u misschien in uw hand of onder uw stoel verborgen hebt.’